

Astrid Sy
De brieven van Mia

ROSE STORIES

OXFAM Novib

Altijd maar regen

Laila leunt met haar kin op haar armen over de reling van de galerij en kijkt hoe de regen naar beneden valt. Ze zucht en knijpt met haar ogen alsof ze het door pure wilskracht wil laten stoppen met regenen. Regen. Dat was een van de eerste woorden die ze hier leerde. In haar land is regen een zegen, die zorgt voor groeiende gewassen en glooiende groene heuvels. Maar hier in Nederland zorgt regen voor niets anders dan natte voeten, vochtige kleren en snot uit je neus. Laila rilt van walging. Wat haat ze dat vieze gesnotter van de andere leerlingen in haar klas. Net als het lekker stil is, begint het gesnuif en gerochel van snot dat zo via de neus de mond inloopt en dan wordt weggeslikt, bah.

‘Wat sta je nou te staan? Straks komen we te laat, *yallah!*’ roept Sami aan het einde van de galerij, bovenaan de trap.

Laila negeert haar broertje en blijft voor zich uit

Amsterdam, 25 april 1942

Mijn liefste Isa,

Sorry dat ik zo plots vertrok. Praten over Duitsland is pijnlijk voor mij, zoals je misschien wel begrijpt. Ik ben vandaag verdrietig gestemd. Ik probeer te lachen zoals altijd maar het lukt niet. Ik voel te veel. Ik kijk uit het raam, naar het leven dat daarbuiten maar gewoon door lijkt te gaan en ik kan wel schreeuwen! Houd op met leven, stop, al is het maar een minuutje! Kan het dan niemand iets schelen wat ons wordt aangedaan? Gelukkig hebben we elkaar. Als wij samen zijn, voel ik me altijd iets beter.

Soms kan ik jullie door het raam in jullie woonkamer zien zitten. Nu moet je niet denken dat ik je aan het bespieden ben, maar ik geniet er zo van jullie je dagelijkse bezigheden te zien doen. Soms zit je moeder achter de piano. Of ik zie haar jou lesgeven. Hoewel ik jullie ook weleens ruzie zie maken, kunnen jullie ook nog steeds samen lachen, ondanks alle ellende. Ik zie dat jullie wel steeds vaker ruzie hebben. Maar dat begrijp ik wel, gezien de angst en onzekerheid waarin wij leven. En ik zou elke dag ruzie verkiezen boven de kille stilte bij ons thuis. Hoewel wij nog geen honderd meter bij jullie vandaan wonen, is het een andere wereld. Ik word gek in dit sombere huis. Het stinkt hier naar verslagenheid. Soms is het alsof mijn ouders al in het graf liggen. Maar ik niet. En jij ook niet, gelukkig.